

към братовчеда ѝ, който диреше утеха от нея, неутешимата. Защото споменът за Радул, мъката по Анри, горяха сърцето ѝ с отровата на невъзвратимото, пропуснатото, неизживяното.

- Нямам желание за живот, Марио... - въздъхна самодържецът като седна край оскъдно запаления огън на простата камина. - Чувствувам се като мъртвец, който се е загубил в света на живите... Дишам, мисля, чета послания, отговарям, разхождам се, говоря, ала светът е без шар за мене, слънцето ме отминава и не стопля кожата ми, ясното небе изпълва жилите ми с тревога. Само песента на вихрите ме приспива. Часовете минават и отминават, равни, еднакви, без край... Аз се моля по-скоро да свърша дните си...

Дъщерята на Калояна улови ръцете му. Тънка черта пресичаше гладкото ѝ мраморно чело. Светлите зеници станаха сиви, като бурно море. Тя въздъхна дълбоко.

- Ти ще забравиш, Иоане... Ще минат дни и месеци. Ще минат години... И ти отново ще почувствуваш топлината на слънцето, хубостта на синьото небе и снежната белота на зимните равнини... Човекът е такъв. Забравя.

Царят отправи учуден взор към нея.

- Възможно ли е. Ти забрави ли Ерик Филандър?

Мария побледня. Затвори очи. Поклати глава.

- Не.

- Тогава? Как ще забравя аз Петър, моя първороден син, моята надежда, моята гордост... Как ще забравя Анна... Нима ще ме обича някой като нея? Елена отиде в Никея и ще заживее своя живот, далеч, между други люде. Мария и Белослава идваха в Търнов, плакаха, мъчиха се да ме утешат... Ала всяка от тях бързаше да се върне при мъжа си, при децата си... Тамара и Калиман са невръстни. Не разбират. Улисани са в игрите си, себелюбиви като всички деца. Аз съм сам... Лъдете, които ме обичаха, изчезнаха край мен. Така е тежко да остаряваш, всеки ден да загубваш по